

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2018. június 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette miatt I.rendű vádlott neve és társa ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2018. március 7. napján kihirdetett B.399/2017/24. számú ítéletét **megváltoztatja.**

I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény: társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette (Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata, (3) bekezdés),

II. r. vádlott bűnsegédként értékelt bűncselekménye: társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette (Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata, (3) bekezdés).

A vádlottak fegyházbüntetésként megjelölt büntetése helyesen: szabadságvesztés, melyet fegyházban kell végrehajtani.

A terheltekkel szemben alkalmazott vagyonek Kobzás: intézkedés.

Az elkobozni rendelt, és a Mosonmagyaróvári Rendőrkapitányság által Bnyk.4/1-4/2017. szám alatt nyilvántartott kábítószer I. r. vádlottól, míg a Bnyk.5/1-7/2017. számon, továbbá a Bnyk.5/2017/II. számon nyilvántartott kábítószer II. r. vádlottól kerültek lefoglalásra.

Az elsőfokon felmerült bűnügyi költség I. r. vádlott 85.201,- (nyolcvanötezer-kettőszázegy) forint, II. r. vádlott 560.525,- (ötszázhatvanezer-ötszázhuszonöt) forint, I. r. és II. r. vádlott egyetemlegesen 218.000,- (kettőszáztizennyolcezer) forint megfizetésére köteles.

A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésekbe beszámítja az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 12.700,- (tizenkettőezer-hétszáz) forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére II. r. vádlott köteles.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2018. március 7. napján kihirdetett B.399/2017/24. számú ítéletében bűnösnek mondta ki I.r. vádlottat jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében /Btk. 176.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés/, II.r. vádlottat jelentős mennyiségű kábítószerre, bűnsegédként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében /Btk. 176.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés/ és kábítószer-birtoklás büntetében /Btk. 178.§ (1) bekezdés/.

Ezért I. r. vádlottat 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.

I. r. vádlott esetében 20.000 euro, összeg erejéig, II. r. vádlott esetében 500 euro és 20.000.-Ft erejéig vagyonelkobzást rendelt el. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelek további sorsáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I. r. és II. r. vádlottak terhére súlyosítás végett, a kiszabott büntetés és mellékbüntetés súlyosítása végett, míg I. r. vádlott és védője, valamint II. r. vádlott és védője enyhítésért *jelentett be fellebbezést*.

Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint a bíróság a vádlottakkal szemben a büntetéskiszabási célok elérését nem szolgáló, enyhe büntetést alkalmazott. Hivatkozott arra, hogy a vádlottak által elkövetett bűncselekmények közül a jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének tárgyi súlya jelentős, a Büntető Törvénykönyv 5 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni; I. r. vádlott esetében e büntetési tételkeretre tekintettel a középérték 12,5 év, II. r. vádlott vonatkozásában a halmazati szabályokra figyelemmel 5 évtől 25 évig terjed a büntetési tételkeret, erre tekintettel a középérték 15 év. Rámutatott, hogy e középértéktől indokolt a lefelé eltérés, de nem olyan mértékben, ahogyan azt a törvényszék tette és akként érvelt, hogy a törvényi minimum felé közelítő szabadságvesztés büntetés az enyhítő körülmények súlyának túlértékeléséből ered.

Sérelmezte, hogy a büntetéskiszabás során a törvényszék nem értékelte kellő súllyal, hogy a vádlottaktól lefoglalt kábítószer a különösen jelentős mennyiséget is több mint kétszeresen haladta meg, és elfogásukat megelőzően I. r. vádlott további két alkalommal már értékesített is kábítószer. II. r. vádlott „csak” a kábítószer beszerzéséhez nyújtott segítséget, bűnsegédi magatartást tanúsított, de általa is elismerten kábítószeres múltja van, Magyarországon büntetlen, de Szlovákiában több alkalommal folyt ellene büntetőeljárás. Szükségesnek találta, hogy az ítélet tábla a Győri Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, I. r. és II. r. vádlottakkal szemben a középérték alatti, de az elsőfokú bíróság által kiszabottnál hosszabb tartamú fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabjon ki és a közügyektől eltiltás tartamát ehhez igazítva állapítsa meg.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.37/2018/3-I. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, azt megalapozottnak, míg a vádlottak és védőik által bejelentett jogorvoslatot alaptalannak tartotta.

Rámutatott, hogy a törvényszék szabályosan folytatta le a bizonyítási eljárást. Hivatkozott arra, hogy a vádlottak a bíróság előtt a büntetőjogi felelősségüket elismerték a terhükre rótt bűncselekményben, illetve bűncselekményekben, a nyomozás során tett beismerő vallomásukat fenntartották, mely személyi bizonyítékokkal teljes mértékben egybecsengtek a bűnügy egyéb bizonyítékai, amelyeket a törvényszék szintén a tárgyalás anyagává tett.

Kifejtette, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségét a vádlottak fenti tartalmú nyilatkozatai lényegének a rögzítésével és az egyéb, azt alátámasztó bizonyítékok felsorolásával teljesítette.

Indítványozta, hogy a táblabíróság a tényállást egészítse ki azzal, hogy a rendőri ellenőrzés során I. r. vádlott ruházatából 35.000 forint is előkerült, pontosítsa azzal, hogy a metamfetamin-bázis esetében a jelentős mennyiség alsó határa 10 gramm, azaz I. r. vádlottól lefoglalt kristályos anyag hatóanyag-tartalma annak 23-szorosa, valamint a totál-THC esetében a csekély mennyiség felső határa 6 gramm, továbbá azzal, hogy II. r. vádlott I. r. vádlottól 20.000 forintot kapott.

Az ügyész álláspontja szerint az irányadó, fellebbezéssel sem támadott tényállásból egyértelmű a vádlottak bűnösségére vont következtetés, a bűncselekmények minősítése helytálló.

A törvényszék által kiszabott büntetések eltúlzottnak enyhének találta, az irányadó középértéktől, ami I. r. vádlott esetében 12 év 6 hónap, II. r. vádlott esetében 15 év, olyan mértékben eltérőnek találta, ami veszélyezteti a büntetéssel elérni kívánt célokat.

A büntetéskiszabási körülmények tekintetében hivatkozott arra, hogy a további súlyosító körülmény mindkét vádlott esetében a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottsága, az a

körülmény, hogy a kábítószer hatóanyag-tartalma a minősítéshez megkívánt mennyiségnek a sokszorosa, valamint, hogy a vádlottak kábítószer fogyasztók.

A jogi indokolásban a vagyoneklobzás törvényi feltételének korrekciója szükségességére utalt, amikor felhozta, hogy a vagyoneklobzás jogszabályi alapja a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja.

A bűnügyi költségről hozott rendelkezések korrekciójának szükségességére is felhívta az ítéletábra figyelmét és kifejtette, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költségből I. r. vádlottnak kell viselnie az költségjegyzék 2. tételszáma alatti igazságügyi toxikológiai szakértői munkadíjat, míg II. r. vádlottnak kell viselnie a költségjegyzék 1., 3. sorszáma alatti igazságügyi vegyészszakértői és igazságügyi toxikológiai szakértői munkadíjat és a költségjegyzék 5-10. sorszám alatti védői díjakat, míg a vádlottaknak egyetemlegesen kell megfizetni a költségjegyzék 4. sorszáma alatti igazságügyi vegyészszakértői munkadíjat.

Végindítványában a törvényszék ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítéletábra a I. r. és II. r. vádlottak szabadságvesztés büntetését és közügyektől eltiltás mellékbüntetését súlyosítsa, állapítsa meg, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költségből I. r. vádlott 85.205.-Ft-ot, II. r. vádlott 560.225.-Ft-ot, míg a vádlottak egyetemlegesen 218.000 forintot kötelesek megfizetni. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének - a tényállás kiegészítése és pontosítása, a büntetéskiszabási körülmények kiegészítése, az irányadó középértékek feltüntetése, a jogi indokolás helyesbítése utáni - helyben hagyását indítványozta.

Másodfokon I. r. vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában (Bf.III.48/2018/4. számú utóirat) hivatkozott arra, hogy ugyan csak enyhítésért jelentett be fellebbezést és beismerte a bűnösségét a vádiratban írtak szerint, de kereskedésben nem tartja magát bűnösnek, mert csak arra vonatkozó bizonyíték merült fel a nyomozás során és az elsőfokú eljárásban, hogy Ausztriában értékesítettem kábítószer, Magyarországon nem „csupán annyi a bűnöm, hogy az országba behoztam illetve tovább akartam vinni.” A vagyoneklobzás alkalmazását - mivel az összecszerűség tekintetében II. r.vádlott vallomását alapszik - nem tartotta törvényesnek .

érelmezte, hogy az elsőfokú bíróság - annak ellenére, hogy az ezt igazoló dokumentumokat csatolta - nem értékelte enyhítő körülményként, hogy kábítószer használatával kapcsolatos prevenció foglalkozáson vesz részt. Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén I. r.vádlott védője kifejtette, hogy védenca ugyan a váddal egyezően tett egy beismerő vallomást, de soha egyetlen alkalommal sem adta elő, hogy kábítószer azért vásárolt volna, hogy azt haszonnal továbbértékesítse tovább, azaz hogy a kábítószer-kereskedelem bűncselekményét valósította volna meg. Több tény ez ellen és az mellett sem talált, hogy ez kábítószer-kereskedelem volt. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete szerint a II. r. vádlott vallomásából kideríthetően korábban többször történt kábítószer beszerzés és arra is tett nyilatkozatot, hogy az értékesítéseket hogyan valósította meg a védenca, ám semmilyen bizonyíték nincs erre, ennek ellencáfolata olvasható ki a vallomásából, mely nem támasztja alá azt, hogy kábítószer-kereskedésről lenne szó. Hiányolta az elsőfokú bíróság ítéletéből az erre vonatkozó indokolás köréből a jogirodalomból, illetve a döntéstárból előhozott szokásos képleteket, amelyeket a bíróságok ítéletükben magyarázatképpen hozzá szoktak fűzni az indokoláshoz. Rámutatott, hogy a kereskedelem magában foglal forgalomba hozatali tényezőket is és olyan előkészületek, amelyekből az eljáró tanács következtetéseket vonhatott volna le arra, hogy itt tényleg kábítószer forgalmazásával és kereskedésével állunk szemben. Nem merült fel adata arra, hogy bizonyos körrel találkoztak volna, hogy akár egy embernek vagy akár fogyasztók számára hozzáférhetővé tette volna bármilyen egyéb módon a kábítószer. Rámutatott, hogy eszerint I.r. vádlott részéről csupán kábítószer birtoklás állapítható meg Azt indítványozta, hogy azért enyhítse a védenca büntetését a másodfokú bíróság, mert szerinte a cselekmény másképpen minősül, mint azt az elsőfokú bíróság minősítette. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal a nem jelentéktelen ténnyel, hogy nem kerülhetett - és nem is került - olyan helyzetbe az elkövetés, hogy a kábítószer fogyasztók, vagy a fogyasztásra kijelölt személyek környezetébe kerülhessen ez a kábítószer, az ténylegesen nem került

ki a forgalomba. Az ügyészség súlyosításra és a súlyosító körülményeknek a hasonló jellegű cselekmények elszaporodottságával történő kiegészítésére irányuló indítványának az elutasítását kérte. E körben kifejtette, hogy az elszaporodottság bizonyítására nem vett fel bizonyítást a bíróság, az ügyészség beadványában mégis felhossa ezt a körülményt. Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy a minősítést változtassa meg és szabjon ki az enyhébb minősítésnek megfelelően enyhébb büntetést akként, hogy a megváltozott büntetési tételkeret minimumához közeli vagy azt elérő büntetést szabjon ki a bíróság. Másodlagos indítványában a szabadságvesztés büntetés fokozatának börtön fokozatra történő enyhítését indítványozta.

A másodfokú bíróság *nyilvános ülésén* II. r. vádlott védője a tényállást és a jogi minősítést illetően csatlakozott az I. r. vádlott védője által elmondottakhoz. Rámutatott, hogy azt, hogy I. és II. r. vádlottnak a kereskedés volt a szándéka csupán II.r. vádlott vallomása bizonyítja, amelyből esetleg következtetni lehet arra, hogy I. r. korábban vásárolt kábítószer eladni vitte Ausztriába, ahol dolgozott. Sérlemelte, hogy az elsőfokú eljárás nem adott választ arra, hogy vajon II. r. vádlott mikor szerzett tudomást arról, hogy esetleg I.rendű vádlott eladni vitte a kábítószer és kifejtette, nem bizonyított az sem, hogy az elfogásukkor az I. r. vádlott birtokában lévő kábítószer értékesítési szándékkal került hozzá. Mindezekre tekintettel a kábítószer kereskedelem helyett a birtoklás megállapíthatóságát látta indokoltnak.

Az ügyészség súlyosításra irányuló indítványával nem értett egyet. A védece saját beismerő, teljes feltáró, magára és I.r. vádlottra is terhelő vallomása nyomatékos enyhítő körülménykénti figyelembevételét kérte. Hivatkozott arra, hogy az enyhítő körülmények között a megbánást tanúsító beismerő vallomása szerepel, de kimaradt a bűnsegédként elkövetés és kifejtette, hogy sérült a belső arányosság követelményének megfelelő büntetéskiszabási elv is. Erre tekintettel - ha a cselekmény jogi minősítését nem is kerül módosításra - rövidebb tartamú büntetést kiszabását indítványozta.

I. r. vádlott az *utolsó szó jogán tett nyilatkozatában* csatlakozott a védője által elmondottakhoz és megbánásának adott hangot. A vagyoneklobzással nem értett egyet.

II. r. vádlott az *utolsó szó jogán tett nyilatkozatában* szintén megbánását hangsúlyozta.

Az ítéletábra a Győri Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt teljes körűen felülvizsgálta a Be. 348.§ (1) bekezdés értelmében. Az ügyészi súlyosításra és a vádlotti és védelmi enyhítésre irányuló fellebbezéseket nem találta alaposnak, alapos viszont a fellebbviteli főügyészségnek a tényállás kiegészítése, a jogi indokolás pontosítása és a bűnügyi költség korrekciójára tett indítványa.

A másodfokú bíróság megállapítása szerint az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során nem vétett olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát, amely az érdemi felülbírálatot akadályozta volna.

Az elsőfokú bíróság a vád keretei között tudta vizsgálni az I-II.r. terheltek forgalmazói típusú tevékenységét, majd az ítéleti tényállásban maradéktalanul rögzítette mindazon adatokat, amelyek alapján I. r. és II. r. vádlott büntetőjogi felelősségéről döntené tudott. A lefoglalt mennyiségen felül a korábbi eladásra szánt és II. r. vádlott által I. r. vádlottnak beszerzett drog pontos mennyiségét és típusát az elsőfokú ítélet II. r. vádlott feltáró, saját magára és I. r. vádlottra is terhelő vallomása alapján mérlegeléssel állapította meg, így a minősítést megalapozó mennyiség részben a lefoglalás tényén alapszik, a korábbi átadások pedig személyi bizonyítékokon, főként II. r. vádlott vallomásán nyugszanak.

A törvényszék a szükséges körű bizonyítást lefolytatta. Mivel a terheltek a vádirati tényállással egyezően elismerték a felelősségüket és érdemi védekezést az elsőfokú eljárás során nem terjesztettek elő a vádra, a korábbi terhelti nyilatkozatokat nem elemezte részletesen, de egymással,

egyéb adatokkal és az egyéb bizonyítékokkal összevetette, majd elégséges módon indokolta, hogy miért fogadta el II. r. vádlott tényfeltáró beismerését a tényállás alapjául.

A törvényszék kihallgatta a vádlottakat, ismertette az igazságügyi szakértői véleményeket, ismertetéssel a tárgyalás anyagává tett minden fellelt bizonyítékként szolgáló adatot tartalmazó iratot, így különösen a házkutatásról és a lefoglalásról készült jegyzőkönyveket, az igazságügyi szakértői véleményeket, bűnrejegyzékeket. A mérlegelő tevékenységet az elsőfokú a szükséges körben elvégezte és meg is indokolta.

II. r. vádlott már első gyanúsított kihallgatásakor (nyomozati iratok:341-347. oldal) - amikor még nem gyanúsították forgalmazói típusú magatartással - részletesen beszámolt arról, hány alkalommal, kb. mikor, milyen mennyiségű és fajtájú kábítószer vásároltak I. r. vádlott pénzéből abból a célból, hogy I. r. vádlott azt továbbértékesítse Ausztriában. Későbbi vallomásai során (nyomozati iratok:351-353., 359-360., 363-364. oldal), valamint I. r. vádlottal történt szembesítése során a behozatali alkalmak, mennyiségek és érte kapott szolgáltatás (pénz illetve kábítószer) mennyisége tekintetében változtatta meg nyilatkozatait, azt a korábbi állítását tekintve, hogy I. r. vádlott a megvásárolt kábítószer továbbértékesítette Ausztriában, nem változtatta meg, azt az eljárás során végig fenntartotta. A fogyasztás tényét mindketten elismerték, azt az igazságügyi toxikológiai szakértői vélemények is alátámasztották (161. és 403.)

I. r. vádlott először (nyomozati iratok: 471-472) azzal védekezett, hogy ő volt II. r. vádlott sofőrje, és ő kapta az elfogáskor tőle lefoglalt anyagot fizetségképpen II. r. vádlottól. II. r. vádlottal végül egyezően elismerte a beszerző utak számát és beszerzett mennyiséget, értékesítési céllal történő vásárlásának tagadása során viszont nem volt következetes - többször lényeges körülmény tekintetében módosított vallomásaiban - először a közös fogyasztási céllal történő beszerzést jelölte meg (nyomozati iratok:479. oldal) míg írásbeli vallomásában (nyomozati iratok:485-487. oldal) már a saját célra történő beszerzést említette meg mind az elfogásukkor tőle lefoglalt, mind az azt megelőzően II. r. vádlottak vásárolt kábítószerrel kapcsolatban.

Azt a tényt, hogy a vádlottak elfogásakor a kocsiból lefoglalt kábítószer I. r. vádlotté volt, végső beismerésén túl bizonyítja továbbá az a tény is, hogy az egyébként fogyasztó II. r. vádlott szám alatti lakásán 2017. február 13. napján foganatosított házkutatás során lényeges mennyiségű és különböző fajtájú kábítószerek kerültek lefoglalásra (nyomozati iratok 141- 149.), a jövedelemmel alig rendelkező II. r. vádlott részéről további beszerzés finanszírozásának tényét szükségességét pedig nem támasztja alá egyéb adat. Ugyanakkor a szintén fogyasztó, I. r. vádlott szám alatti lakásán foganatosított házkutatáskor nem került semmi lefoglalásra (419-420), I. r. vádlott viszont megfelelő jövedelemmel rendelkezett a beszerzés finanszírozásához. (A házkutatásra későbbi időpontban került sor, de I. r. vádlott a büntetőeljárás megindulása óta fogva volt.)

Összességében I. r. vádlottnak volt anyagi lehetősége a beszerzés finanszírozására és ausztriai munkája kapcsán - II. r. vádlott vallomásaival egyezően - az értékesítésre is, míg II. r. vádlottnak volt beszerzési forrása és fogyasztó lévén szüksége a számára a szolgáltatásáért kapott kábítószerre és pénzre.

A személyi bizonyítékokat egyéb iránt teljes mértékig alátámasztották a lefoglalás adatai, melyek szerint az II. r. vádlottak lakásán, illetve a gépkocsiban a kábítószereken kívül a növény törmelékek létrehozására és további „aprítására” használatos örlőt foglalt le a nyomozó hatóság.

A fent írtakból kitűnik, hogy az I-II. r. vádlottak cselekményének enyhébb minősítésére irányuló védelmi érvelések elsősorban a bizonyítékok azon körben tett értékelését támadták, hogy továbbértékesítési céllal történt a közös beszerzés. Azonos bizonyítási anyag mellett a fellebbezési eljárásban a törvényesen elvégzett mérlegelési tevékenység azonban alappal nem támadható.

A törvényszék eljárásában I. r. vádlott - a váddal egyezően történő bűnössége beismerésével - szűkszavúan ugyan, de elismerte a továbbértékesítést, II. r. vádlott pedig megerősítette a továbbértékesítésre tett korábbi nyilatkozatait. A másodfokú eljárásban I. r. vádlott utolsó szó jogán,

a kereskedés tagadására tett nyilatkozata is beismerést tartalmaz a tényállásban megállapított elkövetői magatartására, amikor azt mondta: „„csupán annyi a bűnöm, hogy az országba behoztam, illetve tovább akartam vinni.”

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vád keretei között, azon túl nem terjeszkedve állapította meg a vádlottak által korábban megvásárolt, majd I. r. vádlott által Ausztriában továbbértékesített kábítószer mennyiségét és minőségét, II. r. vádlott vallomásai közül a mindvégig következetesen fenntartott és legkedvezőbb mennyiségeket tartalmazó nyilatkozataira, a lefoglalás adataira és az igazságügyi vegyész szakértői vélemény adataira alapozva.

Az elsőfokú bíróság által a vádlotti vallomások teljes körű mérlegeléssel, a logikai szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeképpen megállapított tényállás túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma és a vádlottak által a nyilvános ülésen a személyi körülményeik tekintetében alapján az alábbi tekintetben szorul kiegészítésre és pontosításra a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával:

Az ítélet tábla I. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatokat azzal egészíti ki, hogy 2017. július 18. napjától 2017. december 5. napjáig 10 alkalommal a A.A. Alapítvány kábítószer prevenciós csoportfoglalkozásán vett részt. (B.399/2017/23/Vé/3. számú ítrat)

Az ítélet tábla I. r. vádlott büntetéseire vonatkozó adatokat azzal egészíti ki hogy a Mosonmagyaróvári Járásbíróság B.365/2017/4. számú, 2017. november 30. napján jogerőre emelkedett ítéletével bódult állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt 180.000.-Ft pénzbüntetésre és 1 év 6 hónap közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte.

Az ítélet tábla II. r. vádlott személyi körülményei tekintetében azzal egészíti ki az elsőfokú bíróság tényállását, hogy II. r. vádlott letartóztatása előtt alkalmi munkából heti 15.000-20.000.-Ft jövedelemre tett szert.

Az ítélet tábla a történeti részben az ítélet 5. oldalának 4. bekezdése 7. sorában azzal egészíti ki, hogy II. r. vádlott szám alatti lakásán pontosan 298 gr kannabiszra jellemző kannabinoid vegyületeket, köztük delta-9-THC-t tartalmazó anyagot, 45 gr barna színű kannabiszra jellemző kannabinoid vegyületeket, köztük delta-9-THC-t tartalmazó anyagmaradványt, 308 gr kannabiszra jellemző kannabinoid vegyületeket, köztük delta-9-THC-t tartalmazó anyagmaradványt, 23 gr kannabiszra jellemző kannabinoid vegyületeket, köztük delta-9-THC-t tartalmazó barna port, 1.018 gr kannabisz növényt, 1.983 gr kannabisz növényt, 1.356 gr kannabiszra jellemző kannabinoid vegyületeket, köztük delta-9-THC-t tartalmazó növény szárát foglaltak le. (nyomozati iratok: lefoglalási jkv.140. oldal és vegyész szakértői vélemény 167. oldal)

Az ítélet tábla a történeti részben az ítélet 5. oldalának 4. bekezdése utáni részt azzal egészíti ki, hogy I. r. vádlott ruházatából 35.000.-Ft készpénz került lefoglalásra. (nyomozati iratok 377. oldal)

Az ítélet tábla a történeti részben az ítélet 6. oldalának 1. bekezdésének 2-3. sorában írt mennyiségi határokat - tekintettel arra, hogy különösen jelentős mennyiség fogalma a forgalmazói típusú magatartásoknál (mivel ott nem minősítő körülmény e mennyiség) nem értelmezett - azzal korrigálja, hogy: "amely - mivel a metamfetamin-bázis esetében a jelentős mennyiség alsó határa 10 gramm, valamint a totál-THC esetében a csekély mennyiség felső határa 6 gramm - meghaladja a jelentős mennyiség (10 gramm) alsó határát., annak 23 szorosa.(nyomozati iratok: 399. oldal).

Az ítélet tábla a történeti részben az ítélet 7. oldalának 2. bekezdése 3. sorában azzal egészíti ki, hogy II.r. vádlott a segítségért *2 gramm "pikó" kábítószer* kapott I. r.vádlottól (nyomozati iratok:345. oldal 3. bekezdés).

Egy elírást kellett még javítani a történeti részben az ítélet 7. oldalának 2. bekezdése 4. sorában akként, hogy II.r. vádlott a segítségért helyesen *20.000.-Ft-ot* kapott.

A fentiek szerint történt kiegészítéssel a tényállás már teljes mértékben helytálló, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a kiegészített és pontosított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A törvényszék a megalapozott tényállás nyomán okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére, azok minősítése is túlnyomórészt törvényes. Csupán I. r. és II. r. terheltek elkövetői minőségének azon megállapítása téves, miszerint a közöttük lévő bűnkapcsolat tettes-bűnsegéd viszonya.

A kábítószer-kereskedelem megvalósulása szempontjából a Kúria 2007. évi 57. számú Büntető Kollégiumi véleményében írtak és a jogértelmezést tovább részletező a 1/2007. BJE határozat IV. 1. pontja ad iránymutatást. Ez előbbi 5.b) pontja szerint kábítószerrel kereskedik, aki haszonszerzésre törekedve közreműködik a kábítószer forgalmazásában; utóbbi pedig rögzíti, hogy kereskedelem rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre.

A kábítószerrel kereskedőnek ismétlődően vásárolnia kell ahhoz, hogy a kábítószer tovább tudja értékesíteni. Ehhez képest a kábítószer-kereskedés céljára történő megszerzése (megvétele) önmagában akkor is a kereskedelem keretébe illeszkedő elkövetési magatartás, ha ahhoz többletmagatartás nem kapcsolódik. Ekként nem foghatott helyt a védelem azon hivatkozása, mely szerint kereskedelemről már csak azért sem beszélhetünk, mert nincs adat arra, mikor, kinek hogyan került értékesítésre I. r. vádlott részéről az a kábítószer, melyet II. r. vádlottal felvásároltak abból a célból, hogy I. r. vádlott azt értékesítse Ausztriában.

Amennyiben a kábítószer értékesítésre ellenérték fejében kerül sor, az ilyen tranzakciók szükségszerűen haszonszerzésre törekvő magatartást jelentenek. Nem vitatható, hogy a kábítószereseket beszerző, állandó vevői körrel rendelkező I.r. vádlott rendszeres jövedelmet realizálva üzletelt, de a vele kapcsolatban lévő, beszerzői tevékenységet az I. r. vádlott általi továbbértékesítés tudatában vállalt és folytató II.r. vádlott is haszonszerzésre törekedve - I.r. vádlott értékesítési tevékenységéről tudva - vele akarategységben működött közre a kábítószer forgalmazásában, vagyis cselekménye - a törvény rendelkezésénél fogva - csakis tettesi magatartásként értékelhető.

Az idézett BJE 2. pont alapján a kereskedelem elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, folyamatos tevékenységek, rendszeres, ismétlődő adásvételek által valósulnak meg. Magukba foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Így mind I. r., mint II.r. vádlott magatartása pl. a kábítószer továbbértékesítési célú beszerzése, szállítása is kábítószer-kereskedelem büntetnének megállapítását alapozza meg, hiszen II.r. vádlott több alkalommal végzett beszerzést és szállítást I.r. vádlott konkrét adásvételekben megvalósuló tevékenységéhez kapcsolódóan. Ennél fogva II.r. vádlott nem bűnsegédi, hanem társtettesi magatartást valósít meg, ahogy I. r. vádlott cselekménye sem tettesi, hanem társtettesi.

Ezért az ítéltábla I.r. és II.r. vádlott bűnösségét a Btk. 13.§ (3) bekezdés szerint társtettesként, elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében állapította meg a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata, (3) bekezdés alapján.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen vette számba a terheltek javára, illetőleg terhére értékelendő az enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban szükséges ezek kiegészítése az alábbiak szerint:

I.r. és II. r. vádlottak tekintetében egyaránt további enyhítő körülmény, hogy a cselekmény elkövetésekor az I. r. vádlott büntetlen előéletű, míg II.r. vádlott Magyarországon büntetlen előéletű volt.

I. r.vádlott tekintetében további enyhítő körülmény, hogy kábítószer prevenciók csoportfogalkozáson vett részt, ugyanakkor további súlyosító körülmény, hogy a tőle lefoglalt kristályos anyagú kábítószer - mivel a metamfetamin-bázis esetében a jelentős mennyiség alsó határa 10 gramm - hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határának 23-szorosa.

Nem osztotta az ítéltábla ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, mely szerint súlyosító körülmény „az ilyen jellegű cselekmények elszaporodottsága”, mivel arra nem folyt bizonyítás, hogy Győr-Moson-Sopron Megyében gyakrabban fordulnak elő kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények, mint az ország más vidékein.

A táblabíróság nem látta indokoltnak az I-II.r. vádlottak büntetésének súlyosítását célzó ügyészi indítványt. A vádlottak elfogásakor lefoglalt kábítószer nem került továbbértékesítésre, a büntetlen előéletű vádlottakkal szemben az előzetes letartóztatásuk mellett folyó büntetőeljárás eredményeképpen az elsőfokú bíróság által kiszabottnál hosszabb tartamú, a középmeértéket jobban megközelítő szabadságvesztés már nem felelne meg a büntetéskiszabási céloknak, az megtorló és nem preventív lenne. Ezért a szabadságvesztés büntetések súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés nem foghatott helyt.

A vádlottak terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyára, a hosszabb időn keresztül folytatott elkövetési magatartásra és a terheltek terhére rótt cselekmények számának és elkövetői minőségének figyelembe vételével meghatározott jogkövetkezmények arányosságára figyelemmel a további enyhítésre sem látott lehetőséget a másodfokú bíróság. A kismértékű változtatásnak pedig nincsen helye (16/2007. BK vélemény 2. pont).

Az I-II.r. vádlottak cselekménye, annak közegészség károsító jellege folytán kiemelkedően veszélyes a társadalomra, ezért a terheltek méltatlanná váltak a közügyekben való részvételre. Ezért a szabadságvesztés büntetésekhez igazodó tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása szükséges és indokolt velük szemben a Btk. 61.§ (1) bekezdés és a 62.§ (1) bekezdés alapján, ahogy azt az elsőfokú bíróság megállapította. .

Az ítéltábla álláspontja szerint a vádlottak társadalomra veszélyességével, az általuk elkövetett bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyára és veszélyességére és a feltárt büntetéskiszabási körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések összességében elégségesek és szükségesek, arányosak és alkalmasak a büntetési célok megvalósítására. Ezért az ítéltábla az I-II.r. vádlottak szabadságvesztés büntetését az elsőfokú bíróság által tettarányosan meghatározott mértékben tekintette kiszabottnak.

A bírói gyakorlat szerint az elkövető bűnösségének kisebb foka, büntetlen előélete, a cselekmény elkövetésének méltányolható indoka és a megromlott egészségi állapot összességében indokolhatja a Btk. 35.§ (2) bekezdés I. fordulat alapján az enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását (BH2000. 45.). Ennek szellemében a másodfokú bíróság nem adott helyt I. r. vádlott védőjének

eggyel enyhébb végrehajtási fokozat - fegyház helyett börtön - megállapítására irányuló kérelmének.

A Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerint büntetés a szabadságvesztés, melynek kiszabása esetén a Btk. 35. § (1) bekezdés alapján meg kell határozni a végrehajtási fokozatot. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság e tekintetben írt rendelkezését pontosított a táblabíróság és megállapította, hogy a vádlottak fegyházbüntetésként megjelölt büntetése helyesen: szabadságvesztés, melyet fegyházban kell végrehajtani.

A táblabíróság osztotta azt az elsőbírői álláspontot, hogy mindkét vádlottal szemben - az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen rögzített összegű - vagyonekbevétele alkalmazása szükséges, a ténybeli alapokkal ez a döntés megegyező, azonban a jogi indokolásnak ebben a részében elírás történt, az téves - nyilvánvaló elíráson alapszik - és az indoklás kissé hiányos, azt az alábbiak szerint kellett pontosítani és kiegészíteni :

A vonatkozó 1/2008 BJE szabályaira figyelemmel a kábítószer-kereskedelem bűncselekményének elkövetőjével szemben a kábítószer értékesítésével összefüggő vagyona vagyonekbevételezt kell elrendelni. A vagyonekbevétele nem korlátozható az értékesítéssel elért nyereségre. Azt a bűncselekménnyel összefüggő teljes vagyona el kell rendelni, függetlenül a kábítószer megszerzésére fordított vagyon mértékétől (tekintve, hogy a kábítószer megszerzése is büntetendő), illetve attól, hogy a kábítószer értékesítése az elkövető számára nyereséges vagy veszteséges volt-e; a vagyonekbevétele mértéke nem csökkenthető a kábítószer megszerzésével (előállításával) összefüggő kiadásokkal. Az elsőfokú bíróság vagyonekbevétele körében hozott döntése ennek megfelel, azonban nem pontos az ezzel kapcsolatos döntés jogszabályi megjelölése. A táblabíróság megállapította, hogy a bíróság helyesen a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján alkalmazott mindkét vádlottal szemben vagyonekbevételezt.

A Btk.63. § (1) bekezdés f) pontja szerint a vagyonekbevétele intézkedés, a bíróság a helyes szóhasználat szerint erre nem „ítéli” a terhelte, hanem helyesen „alkalmazza” az intézkedést. Erre figyelemmel az ítéletábra megállapította, hogy a terheltekkel szemben alkalmazott vagyonekbevétele: intézkedés.

Az elsőfokú bíróság a jogi indoklás során az alkalmazott anyagi és eljárás jogi szabályokat egyebekben pontosan jelölte meg. A törvényszék kiegészítette a jogi indoklást azzal, hogy I.r. vádlott esetben 12 év 6 hónap, II. r. vádlott esetében 15 év az irányadó középérték.

A járulékos rendelkezések alapvetően törvényesek, e körben a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések pontosításra, míg a bűnügyi költség tekintetében egyrészt számítási hiba, másrészt jogszabály helytelen alkalmazása miatt volt szükség javításra az alábbiak szerint:

A bűnjelek tekintetében hozott rendelkezésekkel kapcsolatban az ítéletábra észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a bűnjelek nyilvántartási helyének pontos megjelölése mellett nem határozta meg, hogy az elkobozni rendelt bűnjel közül melyik került I.r. vádlottól és melyik II. r. vádlottól lefoglalásra. Ezt a táblabíróság pótolta, megállapítva, hogy az elkobozni rendelt, és a Mosonmagyaróvári Rendőrkapitányság által Bnyk.4/1-4/2017. szám alatt nyilvántartott kábítószeresek I. r. vádlottól, míg a Bnyk.5/1-7/2017. számon, továbbá a Bnyk.5/2017/II. számon nyilvántartott kábítószeresek II. r. vádlottól kerültek lefoglalásra.

A bűnügyi költségről történt rendelkezés meghozatalakor az elsőfokú bíróság részben számítási hibákat vétett, valamint nem alkalmazta a vádlottankénti elkülönítés lehetőségének hiányában az egyetemleges kötelezés Be. 338. § (3) bekezdés 2. mondatában írt szabályát.

A másodfokú bíróság a költségjegyzékben pontosan vezetett tételek számbavételét követően helyesbítette a vádlottak külön-külön terhelő bünyügyi költség összegét, az el nem különíthető költség tekintetében pedig a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte azok megfizetésére a Be. 338. § (1)-(3) bekezdés alapján.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek, ezért azokat a másodfokú bíróság nem érintette.

Az ítélet tábla a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú eljárás befejezéséig előzetes fogvatartásban töltött időt is

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a Be. 372.§ (1) bekezdés alapján Győri Törvényszék B.399/2017/24. számú ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben - helyes indokainál fogva - a Be. 371.§ (1) bekezdése szerint helyben hagyta.

A fellebbezési eljárás során az I.r. vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült bünyügyi költség viseléséről a táblabíróság a Be. 381.§ (1) bekezdés - figyelemmel a Be. 338.§ (1)-(3) bekezdéseire - alapján határozott.

Győr, 2018. június 13.

Szalaiiné dr. Joánovits Krisztina sk.	dr. Péntek László sk.	a	dr. Vajda Edit sk.
előadó bírő	tanács elnöke		bíró

A Győri Törvényszék 2018. március 7. napján kelt B.399/2017/24. számú ítélete a másodfokú bíróság ítéletében írt változtatásokkal 2018. június 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

. Péntek László sk.
a tanács elnöke